

Kapitola 3. Podstata hledání

Předcházející část: Kapitola 2. Obnovení pozemského života

Díl II DUCHOVNÍ CESTA

Kapitola 3

PODSTATA HLEDÁNÍ

Nelineární poznání probíhá spíše jako výsledek povrchního seznámení se s materiálem, než jako logicky postupné promýšlení. Vědomí se může rozvíjet; je to automatický důsledek získání nové informace. Proto, při opakovaném seznamování se s něčím, má vědomí schopnost osvojit si informaci, která byla poprvé přehlédnuta nebo nepochopena. Každé setkání se s informací napomáhá jejímu osvojení, a následně, novým objevům.

Bylo zjištěno, že pro lékařskou praxi užitečný svalový test má stále větší potenciál, než se původně předpokládalo. Stejně, jako dalekohled může ukazovat planety ve Vesmíru a nejen to, co se děje v lese nebo na dvorku u sousedů, je svalový test, jak se ukázalo, založen na nelokálních univerzálních kvalitách vědomí, od samého počátku neosobních a přesahujících osobnost nebo vlastní kvality testovaného objektu. Bylo zjištěno, že reakce svalů těla na testovací stimuly je určena základními kvalitami vědomí jako takového, které je schopno okamžitě reagovat na přítomnost pravdy. Když se svaly stávají silnějšími, dávají kladnou odpověď – „ano“. Na nepřítomnost pravdy poukazuje oslabení svalů, odpověď – „ne“. Výzkum tohoto opakovatelného experimentu se prováděl na tisících testovaných ze všech možných oblastí života v průběhu dvaceti let a jejich výsledky byly potvrzovány různými výzkumnými skupinami.

Cestou výzkumných pokusů i chyb vědci zjistili, že reakce na svalový test se dělí na konstruktivní a destruktivní. Tyto výsledky jsou velmi cenné pro diagnostiku při rozlišení fyzických onemocnění a určení nejlepšího léčebného postupu. Objev byl uskutečněn v 70. letech 20. století a stal se počátkem nového vědeckého směru věnujícímu se výzkumu informací, ustavení fakult kineziologie na lékařských vysokých školách a výchovy specialistů k jeho využití. V první řadě v něm byli zainteresováni lékaři obecné medicíny a holistické praxe. Zajímali se o to i psychiatr, doktor John Daymond, který posunul výzkum na zcela novou úroveň a začal využívat svalové reakce, aby zkoumal vztahy, emoce, systémy víry, hudbu, zvuky a symboly. To se stalo základem behaviorální kineziologie, která je využívána v mnohem větší míře.

Dalším krokem bylo využívání reakce na svalový test pro kategorizaci a časem i hodnotovou kalibraci úrovní vědomí, které se dělí na vrstvy v klasických filozofických a duchovních tradicích, jako velmi dobře známé úrovně duchovního rozvoje, přítomné ve všech kulturách. Bylo zjištěno, že rozvrstvené úrovně lze kalibrovat (logaritmicky). Tak vznikla pracovní škála vědomí, která koreluje s

celou historií lidstva a zobrazuje ji. Jak se ukázalo, podle podmíněné škály od 1 do 1000, vše, co je na stupnici pod 200, je negativní, odporující životu, lživé a univerzálně chápáné jako destruktivní. Vědomí tak může oddělit pravdu od lži – **je to neskutečný objev.**

Následujícím skokem v poznání se stal objev, že úroveň 200 je hranicí mezi mocí a silou, což dalo možnost zkoumat kvality dvou kontrastních rovin. Násilí (síla) je dočasné, pohlcuje energii a přechází z jednoho místa do jiného. Naproti tomu moc se udržuje sama o sobě, je konstantní, nehybná a nezničitelná. Výsledkem těchto pozorování bylo vytvoření „Kalibrované škály vědomí“ a vydání knihy „Moc versus síla“. Různé úrovně škály korelovaly s těmi nebo jinými sociálními fenomény, ale i s převládajícími úrovněmi vědomí, které, jak se ukázalo, řídí lidské vědomí.

I když kalibrace takové úrovně lze pro jednoduchost poznávání a chápání označit číselnou hodnotou, jde ve skutečnosti o oblasti za hranicemi tradiční vědy. Během času se tato koncepce začala nazývat „teorií chaosu“ nebo „nelineární dynamikou“.

Sféru non-duality nelze popsat termíny tradiční matematiky, například diferenciálním počtem.

Sféra non-duality, nelineární reality je tou realitou, která je tradičně chápána jako duchovní. Moc, ležící v základu lidského konání, vyvěrá z těch nedefinovatelných a neměřitelných realit, které jsou počátkem lidských motivací, významů a myšlenek. Život sám o sobě přesahuje vědecké výzkumy, protože je nelineární a dynamický. Proto je třeba vyjít za hranice popisné terminologie a konceptualizace lineární newtonovské fyziky a jejího paradigmatu reality.

Měřitelný, pozorovatelný fyzický svět je světem následků, zbavený vnitřní moci. Skutečná moc je skryta v nekonečně mocných oblastech neviditelného a nelineárního. Realitu nelze popsat termíny jako je čas, rozměrnost, místo nebo rozměr, protože existuje nezávisle, v neohrazeném potenciálu mezi prostorem a časem, které jsou chápány jako „realita“. Jsou to nekonečné oblasti, které nikdy dříve nebyly nikým popsány, pouze výjimečně obdarovanými lidmi, kterým bylo souzeno stát se osvícenými.

Výzkum nejvyšších kalibračních úrovní vědomí přesně odpovídá stupni osvětlení velkých duchovních učitelů lidstva. Zjistili jsme, že nikdy nikdo, kdo kdy žil mezi lidmi, nedosáhl úrovně vyšší než 1000. Ti, kdo dosáhli takové úrovně, jsou nazýváni význačnými učiteli – Kristus, Buddha, Krišna; tací lidé bývají nazýváni také Avatary, Spasiteli, Božskými učiteli nebo okny Boha. V průběhu tisíců let určovala jejich učení koncepci reality pro lidstvo a udávali kontext vší lidské existence.

Výjimečně důležitým objevem je skutečnost, že vše ve Vesmíru, do poslední nicotné myšlenky, vyzařuje energii, kterou lze kalibrovat (takzvanou vibrační stopu), a tou se vibrační události navždy zapisují do energetického pole vědomí, přesahujícího prostor i čas.

Za hranicemi času a prostoru neexistuje „tehdy“ a „teď“, neexistuje „tady“ a „tam“. Vše, cokoliv se kdy stalo, zanechává navždy stopu, kterou lze kalibrovat a

sledovat k samému počátku. „Vše minulé“ ve Vesmíru v něm zůstává obsaženo a lze to určit, rozlišit a najít kýmkoliv, kdekoliv a kdykoliv.

Libovolná, domněle „nezpozorovaná skutečnost“ je ve skutečnosti zapsána zcela přesně a navždy, ve všech detailech. Uvědomíme-li si to, i Písmo lze prověřit. Možnost rozlišit a určit pravdu a lež byla objevena v historii lidstva poprvé. Vyžadovalo to mnoho výzkumů. Přesnost následujících pozorování odpovídá akademickým standardům pro výzkum.

Prameny a materiály se staly základem, potřebným pro rozvoj takového progresivního chápání lidského vědomí a tou se stala událost transformačního osvíceného stavu vědomí, která se udála v roce 1965. Lesk, klid, láska, nekonečný prožitek a chápání Boží Přítomnosti odhalují nekonečnou podstatu reality jako uvědomění si „JÁ“ i zdroje všeho jsoucího za hranicemi času, formy, podmínek i popisu.

Přítomnosti je dáno Nekonečné, Bezčasové Vědění, které osvětluje veškeré možnosti, překonává protiklady nebo náhody.

Odhalení se ukazuje jako samo vysvětlující se a evidentní, podstata veškeré pravdy. Absolutnost a plnost vědění jsou nadčasové a z toho vyplývá, že i věčné. Jedním z obrazů jeho přítomnosti je schopnost chápat nepochopitelné díky samo odhalení jeho podstaty. Skryté a zjevné tvoří jeden celek.

Podstata pravdy – subjektivita, která přesahuje dualitu a současně k ní vytváří most. Celá léta uběhla, aby bylo možné zdokonalit tento most a umožnit komunikaci mezi nepopsatelným a světem formy. Výsledkem toho je kniha „Moc versus síla“.

Objevy, doposud popsané, vedly k ohromným důsledkům a byly během let výzkumů rozvíjeny z počátku kolegy – jednotlivci a teprve následně výzkumnými skupinami, které provedly sta tisíce kalibrací veškerých aspektů lidského života, událostí i historických postav. Mezi nimi byla duchovní učení, literární díla i významní učitelé.

Díky všem výzkumům byly provedeny dlouhodobé kalibrace lidských vztahů, myšlenek, koncepcí i systémů víry. Celá desetiletí bude trvat vyhodnocení získaných dat, vzájemně je porovnat a vyjevit to zásadní a následně provést vyčerpávající prezentaci informací. Data jsou pro lidstvo evidentním potenciálním pokladem, stejně, jako výzkumná, dříve nedostupná, metoda pro získání dat.

Dostat se v naší společnosti od newtonovského paradigmatu lineárního chápání příčiny a následku, vnímání a duality k nelineární realitě, která přesahuje vnímání, není snadné. Je to ale důležité pro ty, kdo se zabývá duchovním rozvojem nebo posunem vědy k chápání samé podstaty života.

Objev rozložení úrovní vědomí ve společnosti je také celkem důležitý a objasňuje velmi mnoho v lidském konání. Jak lze miliony lidí, celá pokolení, celé kultury, dokonce i celé kontinenty lehce manipulovat, dovést je k jejich vlastnímu zničení? Lze to objasnit tím, že 78% světové populace dosahuje při kalibraci úrovně Integrity pod 200. Kromě tohoto limitu úroveň vědomí lidstva dosahovala obecně pouze hodnoty 190 a neměnila se po celá staletí, dokud nepřeskočila

nečekaně v roce 1986 kritickou hranici 200, od lži k Integritě a Pravdě a nedosáhla současné hodnoty 207, která poukazuje na progresivní integritu a pravdu. Kalibrační Škála Vědomí je ve spojení s možnostmi svalového testu spolehlivou mapou a kompasem pro každého, kdo má zájem duchovně růst a zvyšovat úroveň svého vědomí.

Hluboké programování vědomí lidí na negativitu znamená nejen to, že 78% obyvatelstva je na nižší úrovni Integrity než je 200, ale i to, že pouhá 4% obyvatelstva dosáhnou úrovně Lásky s hodnotou 500 a pouhá 0,4% dosáhne úrovně 540 – Bezpodmínečné Lásky. Úroveň Osvícení má hodnotu 600, je to hranice přechodu od duality k non-dualitě a dosahuje jí obyčejně jeden člověk z 10 milionů (0,000001%).

Je důležité vnímat zcela různou úroveň síly mezi kalibračními úrovněmi. Jelikož jsou logaritmickou funkcí, každý dílek škály má veliký význam. Pokud je svalový test i Škála Vědomí využíván k osvětlení základů velké bariéry duality, založené na vnímání, které je mimochodem založeno na polohování, potom se závěs, skrývající Pravdu, zvedne. Božskost je přítomna všude, ale skrývá se identifikací s rozumem a tělem.

Vše vidoucí „JÁ“ – Ego Božství, vyjádřené jako Poznání. Neztělesněná, transcendentální Božskost Alláha/ Boha/ Bráhmy/ Krišny se ztělesňuje jako „JÁ“/Átman – imanentní Božskost.

Duchovní evoluce probíhá jako důsledek překonávání překážek, ne od získání něčeho nového. Pobožnost dovoluje zbavit rozum marnosti, drahocenných iluzí, až se postupně stává svobodným a více otevřeným světlu Pravdy. Osvícením se nazývají ty duchovní stavy, ve kterých je již dostatečné množství bariér překonáno, plánovitě nebo uvědoměle, tak, že se najednou stává zřejmým společný kontext a tím se prosvětluje, vysvětluje i otevírá široké pole vědomí, procítěné jako vnitřní světlo. Je to světlo poznání, lesk „JÁ“, které se vyzařuje jako nekonečná láska. I když mnozí lidé tento prožitek pocítí jen krátkou dobu (například při zkušenosti z prožitku blízkosti hranice smrti), zůstatkový efekt zůstává napořád a mění jejich osobnost. Ve správnou dobu se světlo vrací na dobu nekonečné blaženosti, klidu a ticha, následuje pocit obrovské vděčnosti za tento dar.

Takový nezapomenutelný prožitek často vyvolává nutkání vrátit se do toho stavu, což může mít za následek chuť odpoutat se kvůli tomu od všeho na světě. Zvědavost je nahrazena oddaností a pobožností. Duchovnost roste a stává se v životě člověka světelným ukazatelem. Všechna lidská přání slábnou ve srovnání s tím, co se nyní chápe jako zcela dokonalý a možný stav. Potom se člověk stává skutečně oddaným sluhou Boha, pro kterého je připraven se vzdát všeho, co může nabídnout tento život.

Další překážka, jež se může objevit – netrpělivost, která mnohdy dosahuje až zoufalství. Kdo jednou prožil blaženost Sangrii – La, je připraven podstoupit jakoukoliv oběť, dokonce obětovat i svůj vlastní život, jen aby se vrátil k onomu prožitku. Hledání a cesta k němu se mohou stát silnou, zuřivou posedlostí. Proto časem propuká neskutečný pocit zármutku kvůli ztrátě stavu osvícení nebo pocit

viny z důvodu spáchání nějakého přestupku, kvůli kterému pocit blaženosti zmizel. Člověk se modlí k Bohu na nebesích a prosí o pomoc.

Možná se dostaví unylost nebo období poklesu ducha a sebeobviňování. Následuje potom ale ještě silnější oddanost a lpění na svém hledání. Duše si nepřeje, a nyní již možná ani nechce nic jiného, než přítomnost Boha. Ke vzdání se všeho dochází na stále hlubších úrovních, dokud nezmizí dokonce i přání dovolit svému vlastnímu ego existovat jako „JÁ“. Ego je zapouzdřeno hlouběji, než by se zdálo. Jeho stisk se zdá být pevným a zuřivým.

Potom nastává maximální popření, vyvolané ne vůlí člověka, ale blahosklonností Hospodina; muka smrti ega se zdají být téměř nepřekonatelná. Potom se rozpouštějí ve věčnosti a uvolněné místo se zaplňuje všeobjímající Přítomností, v celé její neskutečné slávě a lesku. To, že člověk kdysi vnímal sám sebe jako samostatného a neidentického s Přítomností je nyní nepředstavitelné a nepochopitelné. Vysvětlení neexistuje.

Objevuje se možnost poznat a procítit sám sebe jako Jednotu. Je současně sám sebou i jediným, nikým z těch dvou. Je to jeho nynější stav nebo okolnosti – veškeré potenciální pravděpodobnosti, všechny možnosti, všechny stavy – všechno dohromady, ale ani jedno z nich. Nedá se to vysvětlit slovy.

POČÁTEČNÍ INFORMACE

Jedna z obtíží spojených s duchovními texty – často chybí obvyklý kontext, který by dovolil hledajícímu seznámit se s novým tématem v komfortních podmínkách. Často se například tvrdí, že osobní život autora nebo přednášejícího nemá žádný význam; i když je to v absolutním smyslu správně, nebere se do úvahy úroveň vědomí větší části lidstva, kterému jsou vlastní zvědavost i očekávání ohledně stylu předávání informací. Tvzení, že osobní život učitele nemá žádný význam, je pro většinu lidí nesmyslem.

Lidem je vlastní skutečná náchyllost projevat zvědavost k tomu, jakým je člověk, prožívající zvláštní duchovní odhalení. Zvědavost probouzí charakterové rysy nebo životní styl. Existuje také intuitivní poznání, kdy pochopení této skutečnosti také napomáhá pochopení, protože jednotlivé črty nebo charakteristiky vedou ke konci konců k poznání. Je možné, že existují určité styly nebo charakteristiky osobnosti, společné všem, kdo se věnuje duchovním objevům nebo si uvědomuje určité stavy vědomí.

Postupu po duchovní cestě napomáhají určité charakteristiky, které se upevňují a zesilují s praxí, zkušeností i úspěchem. Mezi nimi jsou: schopnost nesejít z cesty k vytčenému cíli a soustředit se na konkrétní techniku nebo duchovní cvičení, vydat ze sebe vše. Patří mezi ně také oddanost cíli a připravenost vzdát se všeho, vyvěrající z upřímné jistoty a víry v duchovní učení nebo pravdu. Společná vlastnost – připravenost odpouštět a milovat, ne nenávidět a pomlouvat. Lidé zajímající se o duchovno se rádi sdružují do skupin, protože dávají přednost klidu a vyrovnanosti před stimulací a vzrušením. Možná nejužitečnější prostředek – schopnost ke smíření a poznání hranic běžného vědomí a jeho důsledků. Pro správný výběr směru, kterému chcete věnovat své úsilí, je nutno kalibrovat úroveň

pravdivosti každého učení, učitele, guru nebo duchovní skupiny.

Historie nás učí, že lidstvo neustále slepě bloudí, doslova jako koráby v neznámých vodách, bez kompasu a mapy. Doslova stovky milionů lidí se během věků zabíjely kvůli tomu, že neexistovala jednoduchá technika, jak překonat neschopnost rozumu rozpoznat ovci od vlka v ovčí kůži. Zahynuly celé národy; celé civilizace vymíraly kvůli propagandě, heslům i systémům víry, které, jak ukazuje svalové testování, podřívají síly. Metodika svalového testování se může zdát být jednoduchou a nepřesnou, ale takovým byl i objev magnetu, který využíváme v kompasu.

Většina lidí na planetě v dnešní době děkuje za přežití tomu, co kdysi bylo nevědecké a nepřesné, například růstu špinavé plísni v Petriho misce, která dokáže, jak se ukázalo, ničit bakterie. Tento objev umožnil výrobu antibiotik a tím i zlepšení zdraví a délky života lidstva.

Naivní hledající – zákonitá oběť lovců, kteří lapají následovatele nejrůznějších ideologií přesvědčováním, charismatem i obyčejnou početní převahou. Tlak okolí, kterému jsou vydáni na pospas lehkověrní, je silný a hledat svoji cestu v nepřehledném množství náboženských a předpokládejme i duchovních učení je obtížné. Potřebujeme vnitřní jistotu i navigační prostředky, abychom nenásledovali dav věřících, poddávaje se síle stádního efektu. Jistě, rozum napovídá: „Ty miliony lidí se přece nemohou mýlit, nemohou být uvedeny v omyl“. Abychom vyřešili tento paradox, je třeba se prostě jen podívat, jak vznikaly davy často fanatických následovníků. Že jsou lidské chyby nejen možné, ale dokonce i garantované a pravděpodobné, vyplývá z toho, když si uvědomíme, že 78% obyvatelstva Země dosahuje při kalibraci úrovně Pravdy a Integrity hodnoty pod 200.

Reakce na svalový test se určuje výhradně reakcí vesmírného vědomí na pravdu nebo lež. Podle podmíněné škály (viz příloha) se to, co dělá člověka silnějším, kalibruje na úrovni 200. Lživé nebo destruktivní se kalibruje na úrovni pod 200. (Od 0 do 200 jsou úrovně Studu, Viny, Apatie, Smutku, Strachu, Touhy, Hněvu a Pýchy)

Na úrovni Pravdy a Integrity se stává tělo silnějším a od této úrovně výše jsou úrovně Odvahy, Neutrality, Ochoty, Přijetí, Rozumu, Lásky, Radosti, Míru a Osvícení. Pozitivní úrovně se kalibrují od 200 do 1000. Lásky je na úrovni 500, Rozum – 400, Ochota a Přijetí – 300. To, že se 78% obyvatelstva planety při kalibraci dostává na úrovně pod 200, znamená, že většina společnosti považuje lež za pravdu. Pouze 22% obyvatelstva světa je schopno chápat, co je to pravda, z nich pouze 4% se kalibrují na úrovni 500 a výše, to znamená na úrovni Lásky. Výše na této škále počet lidí strmě klesá. Osvícení je kalibrováno na úrovni 600 – úrovni, kde se dualita rozpouští v non-dualitě.

Na takové úrovni se nacházejí význační duchovní učitelé, guru a svatí. Jen nemnozí se dostanou na úroveň 800 nebo 900. Energetické pole na úrovni 1000 – maximum, které může vydržet lidské tělo a nervový systém. Je to úroveň nemnohého počtu nejvýznačnějších Avatarů. Do dnešní doby neexistoval ani jeden člověk, který by se dostal na úroveň kalibrace nad 1000.

Všechny uvedené výpočty jsou potřebné pouze proto, aby bylo možné popsat prostředky rozlišení lidí, jelikož lidský rozum nemá vrozenou schopnost rozlišit pravdu od lži. Je tedy nutné znát kalibrační úroveň pravdivosti kteréhokoliv učení nebo učitele.

Uvědomíme-li si to, budeme schopni rozpoznat hlavní mýty lidstva, vždy věnované převratnému osudu hledajícího, na něhož se v klasickém příběhu sypou všechny strasti a pokušení, potkávají ho překážky a pasti, podvody a netvoři. Musí neustále zdolávat draky, hasit požáry, překonávat močály, oceány a jiné překážky. V legendách vše závisí od vlastnictví jedinečného tajemství nebo mystických znalostí, které jsou klíčové pro úspěch.

Bez pomoci „vyšších průvodců“ se hrdina ztrácí a nakonec ho zachraňuje Boží milost, skrytá v nějaké podobě, například ptáka, předávajícího signál nebo ukazujícího cestu. Svalové testování – je právě takovým ptákem; zachraňuje od bolestného pádu do trhliny, ze které je často těžké, ne-li nemožné se dostat.

Duchovní hledání se často přirovnává k cestě nebo cestování. Bohužel, naivní cestovatel se často vydává na těžkou cestu zcela nepřipravený, bez potřebných pomůcek. V běžném světě jsme závislí na mnoha bezpečnostních opatřeních. Připoutáváme se řemeny, necháme se očkovat proti infekčním onemocněním a jsme si vědomi toho, že existují nebezpečí, před kterými se musíme chránit nebo je překonávat. Znamená to, že opatrnost se rodí z moudrosti, ne ze strachu. Obezřetnost vyžaduje pozornost k odhalení pastí, kterým je třeba se vyhnout. Pokud by bylo snadné dosáhnout osvícení, stalo by se velmi rozšířeným jevem. Avšak statistická naděje ho dosáhnout – jedna k deseti milionům.

Hledající se domnívají, že existují pouze dvě možnosti: buď dosáhnout osvícení, nebo padnout do bolestné pasti ega. Ve skutečnosti každý krok vpřed přináší nové radosti i skoky vědomí, které se kalibrují, byť i jen několika dílky na škále směrem výše podle Mapy Vědomí. Díky tomu, že se postup popisuje logaritmickou funkcí, to může přinést více štěstí a souznění. V souladu s rozvojem člověka se strach zaměňuje jistotou, rozčilení – emocionálním komfortem, život se naplňuje lehkostí a stává se lepším.

TOUHA PO OSVÍCENÍ

Většina hledajících začíná pociťovat přání dosáhnout osvícení (pokud tedy neprožili náhlý stav osvícení, bez nutného předběžného úsilí, jako se to stalo některým svatým, například Ramanu Maharshi v mládí). Buddha pravil, že ten, kdo někdy slyšel o osvícení, kdo o něm něco ví, nikdy se neuspokojí ničím jiným, proto je konec (tedy cíl) nezměnitelný.

Někdy se stává, že hledající ze sebe vydává ohromné úsilí a projevuje obrovskou trpělivost, ale potom přichází rozčarování. V této etapě ego předpokládá, že existuje „Já“, které „to“ (stav osvícení) hledá a proto násobí úsilí.

Cesty k Bohu vedly tradičně skrze srdce (láska, oddanost, nezištná služba, odříkání, úcta i zbožňování), nebo skrze rozum (advajta, to jest cestou non-duality). Každá z cest se může zdát být pohodlnější v té nebo jiné etapě nebo se

jejich význam může střídat. V každém případě nemá smysl si myslet, že to osobnost nebo „JÁ“ nebo ego kráčí po té cestě nebo hledá nebo se stane osvíceným. Mnohem snazší si je uvědomit, že neexistuje ego nebo „JÁ“ – identity zabývající se hledáním, ale existuje neosobní aspekt rozumu, který se zabývá poznáváním a hledáním.

Nejpraktičtější způsob – dovolit, aby láska k Bohu zaměnila vlastní vůli, která řídí hledání. Je možné opustit touhu hledání a uvědomit si, že myšlenka, že existuje i někdo jiný než Bůh – neopodstatněná marnost. Tato marnost se snaží být autorem prožitků, myšlenek i konání. Pokud se zamyslíme, zjistíme, že tělo i rozum jsou výsledkem nespočítatelných okolností, vytvářených Vesmírem a že člověk je v lepším případě jen pozorovatelem jejich kombinací. Z neomezené lásky k Bohu se rodí připravenost zřít se všech motivací, kromě plné služby Bohu. Cílem je potom služba Bohu a ne osvícení. Stát se ideálním kanálem Boží lásky znamená zcela se vzdát a zbavit se směřování k cíli, inherentnímu duchovnímu egu. Sama radost se stává iniciátorem budoucí duchovní práce.

V radosti a smíření jde vše samo. Člověk poznává, že celý proces duchovního hledání začíná z přitažlivosti ke konečnému cíli – pochopit „JÁ“ a ne následovat omezené ego. Běžným jazykem lze říci, že člověka k sobě přitahuje budoucnost, ne že ho kupředu postrkuje minulost. Je zřejmé, že pokud člověku není předurčeno osvícení, potom ho toto téma nikdy nezaujme. Samo směřování k takovému stavu je ve skutečnosti celkem zřídka. Běžný člověk se během života nikdy nesetká s někým, jehož prvoplánovým cílem by bylo osvícení. Cesta může být složitá a těžká.

V západní civilizaci není obecně zažitá tradiční role Duchovního hledajícího. Nikdo neočekává, že člověk ukončí svoji běžnou činnost, odejde na penzi a zasvěti zbytek života hledání duchovní pravdy, vzdá se všeho ostatního. V některých zemích, například v Indii existuje taková kulturní cesta, která se tradičně přijímá jako běžný běh událostí. Na Západě jsou lidé věnující se serióznímu poznání duchovna, oddaní podobným idejím, často považováni za vydědence společnosti, pokud neodcházejí do klášterů nebo teologických seminářů.

UČITEL

Duchovní skupiny jsou velmi často organizace s vlastními cíli. Zde se také skrývá past pro neopatrné hledající, jelikož i v duchovním světě, stejně jako v běžném, se vyskytují šarlatáni. Jejich cílem je ovládnout naivní začátečníky za účelem kontroly, dominance, ovládnutí, peněz nebo prestiže a získání „velmi početných následovníků“.

Skuteční učitelé se nezajímají o slávu nebo o počet svých následovníků, o prestiž nebo jiné vnější požitky. Při kalibraci běžně dosahují hodnot blížících se téměř 600, řidčeji nad 700. Důležité je učení, ne učitel. Jelikož učení nejsou svázána žádným způsobem s osobou učitele, nemá smysl izolovat nebo uctívat jeho osobnost. Informace se předává jako dar, protože stejným způsobem byla získána. Proto není co prodávat, kontrolovat nebo zatěžovat daní, informace je bezplatná, je to Boží dar. Důvěryhodné duchovní organizace mohou získávat nominální poplatek, aby pokryly běžné výdaje, ale obecně všichni vnášejí svůj vklad ve prospěch společného

blaha.

Duchovní učitel poskytuje milost nejen verbálně, ale i vysokou energií, vědomí, která doprovází slova. Úroveň vědomí učitele vytváří něco, co lze přirovnat k rázové vlně, která doprovází a zesiluje slova.

Jak již bylo řečeno ve výzkumu, vysvětleném v „Moc versus Síla“, jeden Avatar s úrovní vědomí 1000 zcela vyrovná veškerou negativní energii lidstva. Člověk s úrovní 700 uvádí do rovnováhy negativní energii 70 milionů lidí s úrovní pod 200. Člověk s úrovní 500 uvádí do rovnováhy negativní energii 750 000 lidí s úrovní pod 200. Jeden člověk s úrovní vědomí 300 vyrovnává negativní energii 90 000 lidí s úrovní vědomí pod 200.

Na planetě se v současné době nachází 22 lidí s úrovní 700 a více. 20 z nich dosahuje úrovně 800 a více, 10 dosahuje úrovně 900 a více, pouze jeden úrovně 990. Tato čísla se změnila v roce 1995, když vyšla „Moc versus síla“ (Pouze 10 lidí dosahovalo úrovně nad 700). Negativní energie všeho lidstva by lidstvo zničila, pokud by nebylo energie těch nejvyšších energetických polí.[1]

Existuje díl pravdy ve tvrzení, že je nekonečná moc Boha předávána pozemským tvorům jakoby skrze sérii transformátorů s poklesem napětí. Faktický počet lidí s negativní kalibrací silně překračuje počet lidí s pozitivní kalibrací. Síla, kterou každý z nich disponuje je ve skutečnosti velmi malá ve srovnání s mocí, která kalibruje nad 200 a je pozitivní. To znamená, že v současnosti se kalibrovaná energie lidstva jako celku od roku 1980 převažuje na stranu pozitivní energie. Jak jsme již uvedli, během mnoha století se úroveň vědomí lidstva nacházela na úrovni 190 a teprve v roce 1986 najednou poskočila na 207.

Moc v učení prvních Avatarů působí a dává smysl kontextu života lidstva po mnoho století, dokonce tisíciletí. Je velmi užitečné kalibrovat úroveň vědomí oficiálních učení, která se předávají celá staletí. Některá učení se zachovala prakticky beze změn, ale některá byla podstatně změněna. Některá degradovala natolik, že jsou nyní kalibrována na úrovni Pravdy nižší, než je kritická, jsou zdrojem negativních kultů a konfliktů a negativní energie ve světě. Je třeba si uvědomit, že popularita není příznakem Pravdy. Nedivme se, že se velká část lidstva nachází na úrovni nižší než 200, že mnoho milionů lidí jsou přívrženci „náboženství“, které jsou ve své podstatě negativními.

CO JE DUCHOVNÍ?

Lidé si často pletou „duchovní“ s „náboženským“ a dokonce i s nadpřirozeným nebo „astrálním“. Ve skutečnosti se tyto pojmy velmi liší ve svém významu a jejich záměna často vede ke svárům a nejistotě.

Například v Ústavě USA její první předkladatelé přímo tvrdili, že jsou práva člověka dána Božskostí jeho tvoření a takovým způsobem postulovali princip duchovnosti.

Oni však rozlišovali Božskost od víry, tvrdíce, že jsou občané nezávislí na vládě jakékoliv víry. Předkladatelé chápali, že víra rozděluje a je postulována světskou

mocí, naopak duchovnost spojuje, nemá světskou organizovanost. V Ústavě (je kalibrována na 700) je napsáno, že v tomto národě vláda získává moc na základě duchovních principů Tvůrce, že ji řídí tyto duchovní principy, v souladu se kterými jsou si všichni rovni a spravedlnost i svoboda jsou zajištěny pro všechny. Tato zcela jasná pozice má obrovskou sílu a nepotřebuje ochranu.

Církev se může podobat sektě, rozděluje lidi na konfliktní skupiny a často, jak dokládá historie, to přináší zhoubné důsledky civilizaci i samotnému životu. Samotná síla skutečně duchovních skupin se rodí pouze z pravdivosti jejich učení a ony nemají seriózní zemskou sílu, doktrínu, bohatství ani řídicí struktury. Pro duchovno je běžné, že centrálními idejemi, sjednocujícími skupinu jsou – ideje lásky, odpuštění, klidu, vděčnosti, poděkování, nemateriálnosti a nesouzení. V srdci církve obyčejně leží duchovnost, bohužel je upozadována a velmi často se ztrácí ze zřetele. Těžko by jinak vznikaly války. Duchovní pravda – je univerzální pravda, neměnicí se v závislosti od času a prostoru. Vždy přináší klid, harmonii, soulad, lásku, soucit a milosrdnost. Pravda se určuje podle uvedených kvalit. Všechno ostatní – výplody ega.

[1] **Poznámka editora.** Při pozdějších kalibracích (v pozdějších letech / rok 2005) bylo vytestováno pouze 6 lidí nad 600 (tři na 600 a po jednom na 700,800 a 900). Vypadá to tak, že zde uváděná čísla jsou buď jen možné předpoklady a nikoliv skutečnost, nebo jde ještě o něco jiného.

Následující část: [Kapitola 4. Základy](#)